

животът на народа и последният да има възможност направо да контролира дѣлата на своето правителство. Но най-важният мотив е, че сенатът свързва рѣшитѣ на народа да се мѣси въ управлението на държавата и, като му внушава мисълта, че за него други ще се грижатъ, убива у него инициативата, да се грижи въ политическия животъ самъ за себе си. По такъвъ начинъ народътъ се приучава на политическа лѣнност — най-болезнена проява въ живота на кой да е народъ. Накрай Славейковъ дори не забравя да спомене, че сенатътъ е противоконституционно учрѣждение, понеже узаконява раздѣлянето на народа на класи.

Защитниците на сената отричатъ всѣка способностъ у народа да се грижи самъ за своитѣ работи и да взема какво и да е участие въ политическия живогъ на сграната. На това Славейковъ възражава: „Имайте, господа, по-голѣма вѣра къмъ народа, къмъ неговото благоразумие, вгледйте се по-добрѣ въ него, изучете по-положително неговитѣ качества и свойства и бждете увѣрени, че вие ще си съставите едно по-добро мнѣние за него, за да можете да се положите повече на него, отколкото на неумѣстни и ненуждни нѣкои отбори“. Подъ тия „ненужни отбори“ той разбира тия, които ще съставятъ проектирания съставъ. „Народътъ самъ най-добрѣ разбира, глѣ го отрѣпватъ тегобитѣ, а привилегированитѣ лица, оставени на своя рѣжа да се грижатъ за него, често ще го чешатъ тамъ,